

به روایت این داستان بیردام اما ترجیح دادم مخاطب در شرایط کنونی و وضعیت فعلی جامعه، با حال و هوای دیگری به دیدن فیلم بنشیند. بنظر من این هانکات مثبت فیلم اند.

■ در این رقابت سینمایی، چه اتفاقاتی را برای «شادروان» پیش پستی می کنید؟

نمی شود چیزی را پیش بینی کرد چون همیشه جشنواره یک سری سورپرایز دارد. من فیلم های دیگر را ندیده ام ولی تا جایی که اطلاع دارم، فیلمی مثل فیلم ما در جشنواره نیست و حال و هوای فیلم ما را، آثار دیگر ندارند. شادروان برای مخاطب ساخته شده و اگر چه که من به عنوان سازنده این اثر، لگژی های جشنواره ای هم دارم اما در وهله اول، مخاطب عام برایم مهم بوده و هست و احساس می کنم که مخاطب با این کار، ارتباط برقرار می کند. بخش های مختلفی در فیلم هست که می تواند دیده شود. اما می دانید

نشان می دهیم که قبلا در چنین نقش هایی دیده نشده اند و این برای من یک ریسک بود. در حالی که بعضی ها به من می گفتند این کار، خود کشی حرفه ایست، من سعی کردم کاملا از کلیشه های موجود قبلی در مورد بازیگران، پرهیز کنم و به خودم می گفتم که اگر نتوانم برای مخاطبانی که بازیگرها را می شناسند یک سورپرایز داشته باشم، پس کاری نکرده ام، باید آدم های به ظاهر نامربوط به نقش ها را بگذارم جای کاراکترها و از آن ها بازی درست بگیرم که این اتفاق افتاد و به نظرم این ریسک جواب داد. به طوری که سینما مهراد، بهرنگ علوی و نازنین بیاتی تا به حال هرگز در این نقش ها دیده نشده اند. همچنین در این کار از بازیگران جدید استفاده شده که در جای درست قرار گرفته اند و یک ترکیب خوب از بازیگران ساخته شد.

این طور نیست که هر

فیلمی که مخاطب را

بخنداند در ژانر کمدی قرار

بگیرد. همانطور که نمی شود

فیلم «مهمان مامان» آقای

مهرجویی را کمدی دانست

در حالی که در بعضی

موقعیت ها مخاطب را

می خنداند

که یک بخش مهمی از سینما، سلیقه است. اگر به جای داوران عزیز این دوره، نفرات دیگری بودند، ممکن بود آرا تغییر بکند چه به نفع فیلم من چه بر ضد فیلم من. بعضی ها فیلم های خیلی جدی دوست دارند و بعضی، فیلم های دیگر. باید ببینیم سلیقه داوران و ترکیب شان به چه فیلم هایی نزدیک تر است.

■ توضیحات تکمیلی تان را درباره فیلم، بفرمایید.

امیدوارم جشنواره خوبی پیش رو باشد و باید بگویم که من در کارگردانی، یک کار متفاوت کرده ام که هر کسی ریسکش را نمی پذیرد، هر کسی که فیلمنامه را می خواند، اصطلاحا می گفت این فیلم روی دست است و پر پلان و پر کات. اما من تمعدا دوربین را روی پایه آوردم و برای دوربین به دنبال یک شخصیت بودم. اینکه دو دقیقه پلان بگیری و داخل پلان، بازیگران حرکت کنند و ریتم نیفتد خیلی کار سختی است. امیدوارم که داوران

ببینند که من کار سخت را انجام داده ام و بر اساس پر پلان بودن و حرکت فیلم ها، کارگردانی را قضاوت نکنند. به نظرم همین که مخاطب، فیلمی را ببیند که خسته اش نکند یعنی کارگردان کارش را درست انجام داده و به نظر من «شادروان» مخاطبش را خسته نمی کند.

■ از چالش های زمان فیلمبرداری بگویید؟

چالش اصلی ما کرونا بود. ما در پیک پنجم کرونا مشغول ساخت فیلمی بودیم که بسیار پر بازیگر بوده و از آنجایی که در لوکیشن بیمارستان فیلمبرداری داشتیم، به مراتب شرایط خطرناک تری داشتیم. جدا از مسئله کرونا، بزرگ ترین چالش من در پیش تولید، پیدا کردن خانه ای بود که قرار بود آنجا کار کنیم. خله ای می خواستیم در حلیه تهران که نه آنقدر بزرگ باشد، که مال این خانواده نباشد و نه آنقدر کوچک باشد که نشود در آن کار کرد. اصرار داشتیم که کنارش سبزی کاری باشد و این ها برایم خیلی مهم بود. این خله در قصه، خودش کاراکتر است و برایم مهم بود که بی هویت نباشد. پیدا کردن چنین لوکیشنی خیلی سخت بود.

■ از نظر شما «شادروان» دارای چه ویژگی خاصی است که با آن بتواند در ذهن مخاطب ماندگار شود؟

فیلم شادروان یک درام خوب دارد که مخاطب را خسته نمی کند و با یک قصه بکر، در قالب رابطه گرم خانوادگی، لحظات شیرین زندگی را تصویر می کند. با وجود اینکه فیلم، موضوع تلخی دارد اما سعی مان بر این بوده است که قصه، شیرین روایت بشود و حال خوب منتقل کند. با اینکه می توانستیم تلخ و گزنده و پر استرس

حسین نمازی کارگردان «شادروان» جشنواره ها «کمدی» را جدی نمی گیرند

تبسم کشاورز

«شادروان» دومین فیلم بلند حسین نمازی پس از فیلم سینمایی «آپاندیس» است که موفق به دریافت جوایزی از جمله جایزه بهترین فیلمنامه جشنواره مونترال کانادا و جایزه ویژه هیأت داوران جشنواره آسیا پاسیفیک شده بود. این فیلم که به قلم حسین نمازی به نگارش درآمده، یک ملودرام اجتماعی است که داستان خانواده ای حاشیه نشین را روایت می کند. توضیحات حسین نمازی درباره «شادروان» را در ادامه می خوانید.

■ «شادروان» چه قصه ای را روایت می کند؟

در «شادروان» با قصه خانواده ای روبه روی می شویم که پدرشان می میرد و مرگ او مدیریت کردن این اتفاق، برای اعضای خانواده درمسر ساز می شود. این قصه برای کسانی که عزیزی را از دست داده اند و درگیر مراسم ختم شده اند، دارای یک لحظات آشناست.

■ برخی «شادروان» را یک

کار کمدی دانسته اند، در حالی که شما فیلم تان را یک اثر اجتماعی معرفی کرده اید. درباره ژانر و موقعیت فیلم بگویید؟

کمدی برای من از ژانرهای

این طور نیست که هر فیلمی که مخاطب را بخنداند در ژانر کمدی قرار بگیرد. همانطور که نمی شود فیلم «مهمان مامان» آقای مهرجویی را کمدی دانست در حالی که در بعضی موقعیت ها مخاطب را می خنداند. علاوه بر این، کمدی، پایان بندی خاص خودش را دارد. در صورتیکه پایان بندی شادروان، پایان بندی کمدی نیست.

■ فیلم من یک ملودرام عاشقانه است، دلیل اینکه من اصرار دارم که فیلمم کمدی نیست، این است که نسبت به ژانر کمدی همیشه یک برداشت اشتباه وجود داشته و چون کمدی شوخی می کند لگنار خودش هم شوخی است و جدی گرفته نمی شود. معمولا در جشنواره های ما، فیلم کمدی نظیر داوران را جلب نمی کند و لگنار فقط برای سرگرمی ساخته شده است. در حالی که در سینمای جهان می بینیم که بیلی وایلدر فیلم «پارتمان» را می سازد و مخاطب را با آن می خنداند و در نهایت اسکار می گیرد. اما در ایران برای فیلم «اجاره نشین ها» آقای مهرجویی اتفاق خاصی نیفتاد یا «سن پترزبورگ» آقای افخمی با چه اتفاق جشنواره ای روبرو شد؟

■ درباره انتخاب بازیگران بگویید و اینکه انتخاب های نهایی، چقدر به گزینه های اول تان نزدیک بودند؟

جالب است بگویم بعضی از دوستان فیلمنامه را خوانده بودند و کسبیتنگ ما برایشان عجیب بود. ما بازیگرها را در قالب کاراکترهای جدیدی

